

Берлинския хоръ на лѣкаритѣ, сега интендантъ на Шарлотенбургската градска опера. Писаль: „За сжщността на музиката“ (1926), „Рих. Вагнеръ“ (1913), „Цѣлебни действия на музиката“ (1927), „Професионални болести у музикантитѣ“ (1927), „Музика и характеръ“ (1930).

Зингеръ, Ото — Singer, Otto — пианистъ и компонистъ, род. 26 юли 1833 въ Сора при Майсенъ, умр. 1893 въ Ню-Йоркъ, ученикъ на Лайпцигската консерватория и на Листъ; учителъ по музика въ Дрезденъ, Ню-Йоркъ и въ музикално-то училище въ Цинцинати, писалъ по една соната за пиано и за цигулка, и единъ концертъ за пиано.

Зингеръ, Ото мл. — Singer, Otto jun. — виолонистъ и компонистъ, род. 14 септ. 1863 въ Дрезденъ, синъ на Ото З., училъ въ Парижъ, при Килъ въ Берлинъ и Райхенбергеръ въ Мюнхенъ, диригентъ на „Лидертафелъ“ въ Хайделбергъ, после на Мжккото пѣвческо дружество въ Кьолнъ, и учителъ въ тамошната консерватория, писалъ: единъ концертъ и единъ концертюкъ за цигулка съ оркестъръ, клавирвинететъ, пиеси за пиано и цигулка и др., както и много сполучливи аранжирменти.

Зингеръ, Петъръ — Singer, Peter — монахъ отъ францисканския орденъ въ Салцбургъ, превъзходеиъ органистъ и извънредно плодовитъ компонистъ, род. 18 юли 1810 въ Хезелгеръ (Лехталь), умр. 26 ян. 1882 въ Салцбургъ, писалъ надъ 100 меси, 600 офертории, 30 голѣми литании (молѣбствия) и клавирна музика. З. е изобретателъ на „Пансимфониона“ — механически инструментъ отъ рода на оркестриона, и авторъ на съчинението „Метафизически погледъ въ тоновия свѣтъ, заедно съ извиканата отъ това една нова система на музиковедението“ (1847).

Зитардъ, Йозефъ — Sittard, Josef — музикаленъ писателъ и компонистъ, род. 4 юни 1846 въ Ахенъ, умр. 24 ноемв. 1903 въ Хамбургъ, ученикъ на Щутгардската консерватория, после преподавателъ въ сжщата, а отъ 1885 музикаленъ критикъ на Хамбургския, „Korrespondent“, писалъ: „Студии и характеристики“ (събрани статии 1889), „Къмъ въведе-

нието въ историята и естетиката на музиката“ (1885), „Жонгльори и менестрели“ (1885), „Компендиумъ по история на църковната музика“ (1881), „История на операта въ Щутгардския дворъ“ (1890—1891) биографии на Росини и Менделсонъ и др.; компониралъ пѣсни — свѣтски и църковни.

Знакове за измѣнение — сж тѣзи, които повишаватъ (диезъ — #), понижаватъ (бемолъ — b) съ половинъ тонъ основнитѣ тонове, или ги възвръщатъ (бекаръ b) къмъ естеств. имъ височина. Има и двойни бемоли bb, диези ## и бекари bb, които повишаватъ понижаватъ съ два полутона, или възвръщатъ къмъ първичната височина повишения двойно или пониженъ (двойно) тонъ.

Знакове за изпълнение — се наричатъ думитѣ и знаковетѣ, съ които компонистътъ опредѣля бързината на тоноследването (темпо) и силата на тоноветѣ (динамика) на една своя творба. Отначало съ темповитѣ означения сж опредѣляли начина на израза. Цѣла редица италианския думи сж въ употреба, като З. з. и., показващи характера на пиесата.

Знамена — (буквално=„знакове“) се наричатъ нотнитѣ белези на рускитѣ църковни напѣви, влѣзли въ употреба въ Киевъ презъ половината на XVII в., и затова наречени „Киевски знамена“, които сж квадратно линейно нотно писмо.

Знамененъ разпѣвъ — се нарича най-стария, първичния напѣвъ на руската православна църква, мелодиитъ отъ който се намираатъ въ богослужебнитѣ нотии книги още въ XII в. — до като другитѣ напѣви се отнасятъ къмъ XVII в. З. р. има гръцко-славянски характеръ: той се е образувалъ отъ старо-византийско пѣние въ славянскитѣ земи, кждето е получилъ и своя собствена нотописъ. Названието си той е получилъ отъ начина на своята семиография (нотописъ) съ знамена, или знакове, стълбове, или крйоки (гл. т.) и по тази причина се нарича още „стълбовъ напѣвъ“ (руски „столповой распѣвъ“). Между XII и XIV ст. З. р.